

Az eltűnt patak

Egy meleg nyári napon, amikor a napocska száz ágra süttött, az erdő lakói arra lettek figyelmesek, hogy a patak eltűnt a medréből. A mosómedve mosni szeretett volna, de nem volt miben. A róka főzni szeretett volna, de nem volt mivel. A süni csónakázott volna, de nem volt hol. Az őzike inni ment a patakhoz, de nem tudott miből. Vadmalac anyó kis csíkos hátú apróságai pedig csak fürdeni szerettek volna, de nem tudtak, mert csak a száraz patakmeder várta őket. Minden elcsendesedett, a patak nem zúgott többé, az üres mederben csak néhány árva vízcsepp csillogott magányosan.

Tanakodtak az erdő lakók, hogy mi történhetett. Vajon hogyan tud egy patak ilyen hirtelen eltűnni? Hiszen nem kevés vízről van szó. Hamarosan rájöttek, hogy nagyobb a baj, mint gondolták, mert a nyári forrásban rövid időn belül mindenki szomjas lesz majd.

- Talán megkérdezhetnék a baglyot, nem látott -e valakit erre somfordálni éjszaka, aki ellophatta a vizet? – szólt a süni.
- Ugyan – legyintett a róka. – Hogyan tudott volna valaki ennyi vizet ellopni? El sem bírta volna – gúnyolódott.
- Az igaz – nyugtázta Vadmalac anyó. – De talán, ha elindulnánk a patak mentén, akkor megtalálhatnánk, hogy hol tűnt el a víz.
- Ez igazán jó ötlet! – örvendeztek a többiek.

Hamarosan elindult a kis felderítő csapat, hogy megkeressék az elveszett vizet. A vadmalac, az őz, a szarvas, a süni és róka elszántan gyalogoltak a fák árnyékában. Közben a többi állat a melegtől kitikkadva üldögélt a fák tövében.

Ahogy telt-múlt az idő és egyre hosszabbra nyúlt az erdei kirándulás, az állatok egyre szomjasabbakká és fáradtabbakká váltak. Régóta követték már a patak nyomát, vizet azonban még mindig nem találtak. Semmi gyanúsat sem láttak és víztolvajjal sem találkoztak.

Ekkor elrepült felettük a bagoly.

- Hé, bagoly! – kiáltott fel a róka. – Te olyan sokfelé jársz az erdőben. Nem láttál semmi érdekeset a folyó mentén? Valakit, aki gyanúsán viselkedett volna vagy valami elterelés féjét? Lent az erdő mélyén, ahol mi élünk, kiapadt a patak. Most mindenki szomjas, éhes, mosdatlan és szomorú.
- Nem láttam senkit, de azt hallottam, hogy fentebb még hangosan zúg a patak – mondta a bagoly. – Menjetez csak tovább egyenesen, ti is meghalljátok hamarosan.

Az állatok megörültek a hírnek, még szaporábban szedték elfáradt tappancsaikat. Egyszer csak valóban meghallották a víz zúgását, ahogy a bagoly ígérte.

- Halljátok? – szólt a süni. – Megérkeztünk. Itt tűnt el a vizünk. Már csak az a kérdés, hogy hova?
- Oda nézzetek! – kiáltott ekkor az őz és az előtte hatalmasodó fából készült gátra mutatott, amit eddig észre sem vettek, úgy elrejtették előlük az erdő sűrű fáin.

A gát ott magasodott előttük, elzárva a víz útját, mögötte nagy erővel feszült a patak. A fák résein keresztül kis források kúsztak át, éppen annyi vizet adva, hogy a szomjas csapat ihatott végre a hosszú séta után.

- Fel kell rá másznunk – mondta a róka. – Van a tetején valami házikóféle. Biztosan ott lesz az is, aki ezt ide építette.

Mindannyian felmásztak a gát tetejére és dühösen a házikó felé rontottak. Amikor kinyitották az ajtót, elállt a szavuk a csodálkozástól. Bent a hód és vidra kártyázott, közben nagyokat nevetve.

- Jól elbántunk az erdei állatokkal – hahotázott a hód. – Mától tudni fogják, hogy én vagyok az

erdő ura, hiszen miénk a víz. Vagyis kettőnké – finomított mondani valóján. – Örülök, hogy végül kötélnek álltál és segítettél megvalósítani ezt a gonosz tervet.

A vidra és a hód most vették csak észre, hogy a sün, a róka, az őz, a szarvas és Vadmalac anyó ott állnak kuckójuk ajtajában. A mosoly azonnal lefagyott arcukról és a vidra heves magyarázkodásba kezdett:

- Az úgy volt, hogy én ezt az egészet nem akartam. Csak a hód beszélt rá – dadogta ijedten. – Azt ígérte, ha segíték neki és ő lesz az erdő ura, akkor én lehetek az erdő kapitánya. Még sosem voltam semmilyen kapitány sem – nyögte szomorúan.
- Most sem leszel az! – dörrentet rá a róka. – Gonosz hód, azonnal add vissza a vizünket! – parancsolta.
- Nem tehetem, – mondta a hód – én akarok lenni az erdő ura. Magamtól vissza nem adom, vegyétek el, ha akarjátok! – rikoltotta és a nyitott ablakon át, váratlanul a vízbe ugrott.

Az állatok magukra maradtak. Egy ideig döbrent csend ülte meg a szobát.

- Mi tévők legyünk? – szólalt meg a sün
- Le kell bontanunk a gátat – állapította meg a róka. – De hogyan?

A szarvas csavart egyet az szakálla végén. A vidrát figyelte, aki szerencsétlenül és összetörve egyik lábáról a másikra álldogált. Látszott, hogy zavarban van.

- Vidra, erre neked kell tudnod a megoldást! – szólt szigorúan a szarvas, mire a vidra megkönnyebbülve elmosolyodott.
- Tudom is! – vágta rá. – A gáton van egy titkos ajtó, azt kinyithatnák. Azon keresztül megindulna a víz, de mivel óriási a nyomás a gát mögött, biztosan át is szakítaná az egész gátat és a víz visszakerülhetne oda, ahova való – magyarázta.
- Ne húzzuk az időt, hiszen az erdőben már minden állat szomjas, csináljuk azonnal! – sürgette Vadmalac anyó.

Munkához láttak, a gát mellett álló kilátóra siettek, a vidra irányította a nyitható kis ajtót. Ahogy kinyitotta, a víz megindult az üres patakmederbe. Minden úgy történt, ahogy a vidra eltervezte. Nem volt már más feladatuk, csak türelmesen várni.

Végül nagy robajjal átszakadt a gát és víz szabadon özönlött, végigszágulva az egész erdőn. Nagy erővel vitte magával az átszakadt gát darabjait, de magával ragadta a gonosz hódot is.

A patakot meglátva, hatalmas volt az öröm az erdőlakók körében, csak azt nem értették, hogyan csapódott a vidra a kis felmentő csapathoz. A róka hamarosan mindent elmesélt a többieknek a különös erdei kalandról.

A vidra bűnbánóan álldogált, amikor a szarvas mellé lépett:

- Vidra, mindenki tudja, hogy nem rossz szándék vezérelt, csak az, hogy kapitány lehess. Ezért az legyen a büntetésed, hogy máától te leszel a patak kapitánya! Mától fogva, ha bármi történik a patakkal, a te felelősséged! Figyelj rá nagyon, ahogy mi is nagyon fogunk rád figyelni! – mondta és a többiekre kacscintott.
- Az erdő lakói egyetértően mosolyogtak.
- Tényleg? – örvendett a vidra és könnyek szöktek a szemébe. – Én még sosem voltam kapitány. Köszönöm, nagyon jó kapitánya leszek a pataknak. Én leszek a legjobb kapitány! – kiáltotta és örömeiben a vízbe bukfencezett.

Az erdőben helyre állt a béke. Mindenki végezte a maga dolgát. Volt, aki mosott, volt, aki főzött, volt, aki csónakázott és volt, aki fürdött, de a legfontosabb, hogy végre mindenki ihatott kedvére. A patak békésen csordogált tovább a medrében.